

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **A. M.**, bývajúceho N., proti žalovanej **A. H.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. V. Š., advokátom so sídlom v P., **o zaplatenie 2 987,45 € (90 000 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 11 C 165/1996, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 9. júla 2009 sp. zn. 4 Co 120/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prievidza rozsudkom z 30. júna 1997 č.k. 11 C 165/1996-41 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 90 000 Sk s 3 % úrokom z omeškania od 1. januára 1994 do 30. apríla 1995 a s 24 % úrokom z omeškania od 1. mája 1995 do zaplatenia, ako i nahradiť mu 9 950 Sk trov konania. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca 3. marca 1991 na základe ústnej dohody požičal žalovanej sumu 90 000 Sk za účelom zábezpeky k privatizácii prevádzkovej jednotky na Hurbanovej ulici a 18. decembra 1993 účastníci podpísali dlžobný úpis, v zmysle ktorého sa žalovaná zaviazala požičanú sumu vrátiť do 31. decembra 1993. Keďže žalovaná pôžičku žalobcovi do tohto termínu nevrátila, a to ani sčasti, v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka žalovanú na jej vrátenie zaviazal. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vychádzal z toho, že žalovaná sa dostala s plnením do omeškania od 1. januára 1994. Výšku úrokov určil za čas od 1. januára do 30. apríla 1995 podľa vyhlášky č. 45/1964 Zb. (3 %) a od 1. mája 1995 podľa nariadenia vlády č. 97/1995 Z.z. (24 %). Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovanej rozsudkom z 9. júla 2009 sp. zn. 4 Co 120/2009 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o priznaní 24 % úroku z omeškania zo sumy 90 000 Sk od 1. mája 1995 do zaplattenia zmenil tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 17,6 % úrok z omeškania zo sumy 90 000 Sk od 1. mája 1995 do zaplattenia a vo zvyšku v časti uplatneného úroku žalobu zamietol. Rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti potvrdil a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 164,52 € trov odvolacieho konania. Zhodne sú súdom prvého stupňa dospel k záveru, že suma 90 000 Sk bola žalobcom žalovanej poskytnutá ako pôžička v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka na zaplattenie dražobnej sumy za vydraženie prevádzkovej jednotky (predajne ovocia-zelenina) v roku 1991, ktorú žalovaná v dohodnutej lehote nevrátila. Za nedôvodnú považoval námietku žalovanej, že dlžobný úpis podpísala pod nátlakom žalobcu; žalovaná túto okolnosť žiadnym dôkazom nepreukázala. Preto podľa § 219 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a v časti úroku z omeškania 3 % od 1. januára 1994 do 30. apríla 1995 ako vecne správny potvrdil. Pokiaľ ide o výrovú časť rozsudku prvostupňového súdu o priznaní 24 % úroku z omeškania od 1. mája 1995 do zaplattenia, v tejto časti rozsudok podľa § 220 O.s.p. zmenil z dôvodu, že v tomto čase 2-násobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou predstavoval 17,6 % a nie ako ho nesprávne určil súd prvého stupňa na 24 %. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, v ktorom namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že na odvolacom pojednávaní jej nebolo umožnené sa riadne vyjadriť k veci a zápisnica o pojednávaní nebola riadne spísaná. Ďalej namietala nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nevykonanie všetkých dôkazov, ako i nesprávne právne posúdenie veci. Žiadala, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca sa k dovolaniu žalovanej nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie žalovanej smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý obsahuje viacero výrokov. Keďže dovolateľka nespresnila, proti ktorým výrokom dovolanie (ne)smeruje a napadnutý rozsudok žiadala (ako celok) zrušiť, dovolací súd vychádzal z toho, že v dovolaní prejavila vôľu, aby dovolací súd preskúmal správnosť všetkých výrokov rozsudku odvolacieho súdu. Dovolanie žalovanej nie je však v celom rozsahu procesne prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Podľa § 240 ods. 1 prvá veta O.s.p. účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni.

1. Prípustnosť dovolania má vo všeobecnosti stránku objektívnu a subjektívnu.

Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku – či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné (objektívna prípustnosť dovolania je vymedzená ustanoveniami § 236 až § 239 O.s.p., určujúcimi podmienky, v prípade splnenia ktorých je dovolanie prípustné).

Subjektívna stránka prípustnosti dovolania sa naopak viaže na osobu konkrétneho dovolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva dovolanie – či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať dovolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnutelnému týmto opravným prostriedkom). Takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol dovolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery.

Záver o tom, že podané dovolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej, ako aj subjektívnej), posúdenie subjektívnej prípustnosti dovolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti dovolania. Ak dovolací súd dospeje k záveru, že dovolateľ nie je z určitého dôvodu subjektívne oprávnený podať dovolanie, nie je potrebné ďalej skúmať, či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu znaky niektorého z rozhodnutí uvedených v § 236 až § 239 O.s.p.

V danom prípade je dovolaním napadnutý aj výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený prvostupňový rozsudok tak, že žaloba o zaplatenie úroku z omeškania vo výške nad 17,6 % do 24 % zo sumy 90 000 Sk od 1. mája 1995 do zaplatenia bola zamietnutá. Pri skúmaní subjektívnej stránky prípustnosti dovolania bolo potrebné vziať na zreteľ to, že žalovaná z procesného hľadiska (ktoré je v tomto zmysle rozhodujúce) nemôže byť negatívne dotknutá rozhodnutím zamietajúcim proti nej smerujúcu žalobu. Keďže v danom prípade dovolateľka po (rozhodujúcej) procesnej stránke nebola negatívne dotknutá napadnutým výrokom rozsudku, z procesného hľadiska jej týmto výrokom nebola spôsobená ujma na jej pomeroch (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. januára 1998 sp. zn. 1 Cdo 92/97 uverejnený pod č. 50/1999 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky a tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. júla 1992 sp. zn. 1 Cdo 28/92 publikované pod č. 40/1993 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky).

S prihliadnutím na vyššie uvedený výklad odvolacieho súdu o objektívnej a subjektívnej stránke prípustnosti dovolania dospel dovolací súd k záveru, že i keď je dovolanie v danej veci z objektívneho hľadiska prípustné (smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý vykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 O.s.p.), predsa len dovolateľka nie je subjektívne oprávnená napadnúť ho dovolaním.

Z uvedeného dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v danom prípade podáva ten, kto na dovolanie nie je (subjektívne) oprávnený. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu o zamietnutí žaloby o zaplatenie úroku z omeškania vo výške nad 17,6 % do 24 % zo sumy 90 000 Sk od 1. mája 1995 do zaplatenia odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

2. K dovolaniu žalovanej, ktoré smeruje proti "zmeňujúcemu" výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorými bolo žalobe voči nej vyhovené (do úroku z omeškania do výšky 17,6 % zo sumy 90 000 Sk od 1. mája 1995 do zaplatenia), treba uviesť, že podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba sudy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituujujúci alebo deklarujujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva a povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne). Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok.

I keď teda (v uvedenej časti) ide o výrok rozsudku odvolacieho súdu označený ako zmeňujúci, v skutočnosti (po obsahovej stránke) pokiaľ ide o nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 17,6 % zo sumy 90 000 Sk od 1. mája 1995 do zaplatenia, ide o rozsudok potvrdzujúci – odvolací súd v tejto časti neupravil práva a povinnosti účastníkov konania inak, než súd prvého stupňa. Súd prvého stupňa a odvolací súd čo do úroku z omeškania vo výške 17,6 % zo sumy 90 000 Sk od 1. mája 1995 do zaplatenia rozhodli rovnako tak, že žalobe vyhovel.

Vzhľadom na to, že v uvedenej časti nejde o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, treba pri riešení prípustnosti dovolania žalovanej vychádzať z § 238 ods. 3 O.s.p., ktorý upravuje prípustnosť dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku

svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. O uvedené prípady ale v prejednávanej veci nejde. Prípustnosť dovolania žalovanej (v uvedenej časti) nemožno preto vyvodiť ani z § 238 ods. 3 O.s.p.

3. Pokiaľ dovolanie žalovanej smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšnej časti (vo výroku, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi 90 000 Sk s 3 % úrokom z omeškania od 1. januára 1994 do 30. apríla 1995) potvrdil, taktiež nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p. (viď dôvody uvedené vyššie). Pre úplnosť treba uviesť, že dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani v tejto časti procesne prípustné.

4. Dovolanie žalovanej proti potvrdzujúcim výrokom rozsudku odvolacieho súdu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť

dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Žalovaná namieta, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že jej na pojednávaní neumožnil vyjadriť sa k veci a priebeh pojednávania nie je riadne spísaný v zápisnici o pojednávaní, že z dôvodu nevykonania všetkých dôkazov nedostatočne zistil skutkový stav veci a jeho rozhodnutie nie je vecne správne.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (vid' napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom - § 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Dovolací súd v danom prípade z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovanej realizáciu jej procesných práv.

Pokiaľ žalovaná v dovolaní namieta, že odvolací súd na pojednávaní 7. júla 2009 jej neumožnil vyjadriť sa k veci a priebeh pojednávania nie je riadne spísaný v zápisnici o pojednávaní, dovolací súd tieto námietky nepovažuje za dôvodné. Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom 9. júla 2009 (č.l. 148 až 150 spisu) totiž vyplýva, že žalovaná bola vypočutá ako účastníčka konania za prítomnosti svojho právneho zástupcu, vypovedala k veci samej a uviedla svoje argumenty, pre ktoré žiada žalobu zamietnuť. Z jej obsahu nevyplýva, že by ona alebo jej právny zástupca namietali opatrenia predsedu senátu, ktoré urobil na tomto pojednávaní alebo nesprávnosť protokolácie o priebehu pojednávania. Preto dovolací súd dospel k záveru, že podmienky prípustnosti dovolania žalovanej podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie sú splnené.

K námietke žalovanej, že neboli vykonané všetky dôkazy potrebné pre riadne a úplné zistenie skutkového stavu, dovolací súd uvádza, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd nie je ale viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Pokiaľ dovolateľka vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. prípadne videla v nesprávnom hodnotení dôkazov, dovolací súd uvádza, že v prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 27/92 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších stupňov. Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nezakladá vadu v zmysle § 237 O.s.p. Treba poukázať aj na to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

Dovolateľka zastáva názor, že súdy v konaní dospeli k neúplným alebo nesprávnym skutkovým záverom a že tieto nesprávne právne posúdili. Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Žalovanou tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení, z ktorých podľa jej názoru vychádzali pri rozhodovaní súdy nižších stupňov, môže mať (prípadne) dopad na vecnú správnosť rozhodnutia, avšak skutočnosť, že súdy (prípadne) z takýchto skutkových zistení vychádzali, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., a teda ani prípustnosť dovolania žalovanej podľa tohto ustanovenia.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (R 43/2003).

Dovolateľkou vyššie namietané skutočnosti by mohli (prípadne) opodstatňovať uplatnenie dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. v procesne prípustnom dovolaní, nemôžu však zakladať prípustnosť dovolania tam, kde prípustnosť tohto opravného prostriedku nevyplýva z § 238 O.s.p. alebo § 237 O.s.p.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade je dovolanie v zmysle § 238 O.s.p. procesne neprípustné a že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Žalovaná navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako celok. Pokiaľ dovolaním napadla výrok tohto rozsudku o trovách konania, smeruje jej dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na to treba prípustnosť dovolania proti nemu posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale vylučuje prípustnosť dovolania proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania žalovanej proti tomuto výroku vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

Z dôvodov vyššie uvedených Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce

proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. júna 2010

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková